

Idioot

“Waarom ben je wiskunde gaan studeren?”, “Wat ga je daar dan mee doen?” en “Zit je dan de hele dag sommen te maken?” zijn vragen die mij na ruim drie jaar studeren de keel uit beginnen te hangen. Ik ben er zo langzaamaan wel achter dat het geen standaardkeuze is om wiskunde te gaan studeren. Die conclusie heb ik getrokken na heel wat mensen steil achterover te zien slaan na een eerste kennismaking. Blijkbaar oog ik niet erg snugger. Toch maak je er wel indruk mee, in ieder geval als meisje. Op sommige jongens maak je misschien zelfs teveel indruk als ze vermoeden dat je slimmer bent dan zijzelf. Ik probeer de sfeer dan te redden door te opperen dat daarmee niet is gezegd dat ik ook nog studiepunten weet te halen. Bijna schiet ik in de verdediging door te zeggen dat ik echt niet zo ontzettend slim ben. Want dat is wat mensen denken als je wiskunde studeert.

Voor veel studenten wiskunde gaat dat misschien wel op. Zodra ik het Euclides gebouw binnen ga voel ik me de grootste idioot ter wereld. Of op zijn minst de grootste idioot in déze wereld. Een wereld waarin in de pauze een onbegrijpelijke taal gesproken wordt, een wereld waarin je jezelf moet blijven bewijzen en een wereld waarin een zes eigenlijk nog als onvoldoende wordt beschouwd. Zijn de mensen in dit gebouw nou echt heel erg slim? Of weten ze gewoon veel te vertellen over hun vakgebied?

In de wereld buiten het wiskundegebouw heb ik soms juist het gevoel dat mijn hersenen doordraaien. Komt dat omdat ik de hele dag zo hard aan het trainen ben geweest en mezelf geen cooling down heb gegund? Vooral als ik niet helemaal helder ben, wil ik nog wel eens het hele leven met wiskunde in verband brengen. Verbanden die de volgende dag nergens meer op slaan. Zo gebeurde het een keer dat ik niet in slaap komen. Ik was de formule vergeten waarmee je in slaap kunt vallen. Helder genoeg om te weten dat

dat volstrekte onzin is kon ik het toch niet loslaten. Ik heb een paar uur wakker gelegen.

Toch blijft het rekenen me bezig houden. Toen ik thuis kwam van een eerste bezoekje aan het casino kon mijn hoofd al die verschillende kansspelletjes niet met rust laten en ben ik aan het rekenen geslagen. Natuurlijk verwachtte ik niet dat er een winstgevende strategie uit mijn berekeningen zou komen, maar er kwamen wel enkele inzetten uit die slimmer leken dan andere. Bij het volgende bezoekje ben ik alleen met deze ‘slimme’ inzetten aan de slag gegaan. Ik ging met net zoveel verlies naar huis als de vorige keer. Soms is de echte wereld minder wiskundig dan je zou willen.

Is een wiskundestudent anders dan andere studenten? Mijn vader vindt mij een echte bèta. Hij zegt dat hij mij nooit iets uit hoeft te leggen en dat ik mijn eigen conclusies trek. Mijn moeder vindt mij juist een alfa. Zij vindt dat ik veel te sociaal ben om een bèta te kunnen zijn. Stempels kun je niet zomaar op iemand plakken. Ik ben een hele normale student, niet heel veel slimmer of dommer dan anderen, met een eigen studiep pad.

Annelies Heus
aheus@science.uva.nl